

21 Mart

Hercümerç 2011

Bu dergi Entelektuel. com'un düzensiz olarak çıkarmış olduğu bir elektronik dergidir. Yeni sayısı çıkmasa Dâhi bu sayısıyla kendine yeter.

Bu sayı O'na ithaf edilmiştir.

İçindekiler

O'nun yolunda	2
Sana inanmıyorum	3
İşte o zaman anlarım	4
Abi, seviyorsan git konuş bence	5
Bana karışma.....	6
Beni terk etme.....	7

O'nun yolunda

Herkes Sen'i görmek için uzak yollardan geldi ve buna mutlak değersin. Zira Sen, herkesin görmek istediği, bilmek istediği, seni görmek için her şeylerini yok sayıp gelmişlerdi.

Seni görmek bu kadar zor, Senin diyarından gelen nesnelere bile anlamlı iken Seni gerçekten görmek kim bilir nasıl olurdu? Maalesef o hiç bir zaman olamayacak, en azından benim için ve en azından şimdilik. Belki de bu kadar imkânsız

görmemden kaynaklanıyor diye düşünsem bile gerçekten çok zor.

Seni görmeyi hak etmek gerekir, Seni sevmek sadece Seni düşünmek olmadığını biliyorum. Tamam, o da var ama her daim seni düşünmekle birlikte Sen olmaya çalışmak bu kadar kolay değil.

Esasında zor da değil, esasında keşke olabilsem, olabilsek.

Sen, benim selamımı alırsan çok sevinirim. Ben, Seni her düşündükçe bazen yüzümde bir tebessüm hali bazen gözümde yaş oluyor. Umarım bu hâl benden hiç uzaklaşmaz ve Sen'in yolundan gider ve Seni takip ederim.

Allah'ım, Sen beni O'nun yolundan ayırma.

Sana inanmıyorum

Nedense sürekli beni sevdiğini söylüyorsun, esasında beni seviyorsun da beni neden sevdiğini bilmiyorum. Açıkçası o yağmurlu günde sana şemsiyemi kullanman için vermekten başka hiçbir konuşmamız olmadı. Tabi, serviste uyurken günlüğümü benden izinsiz açıp okumanı saymazsak.

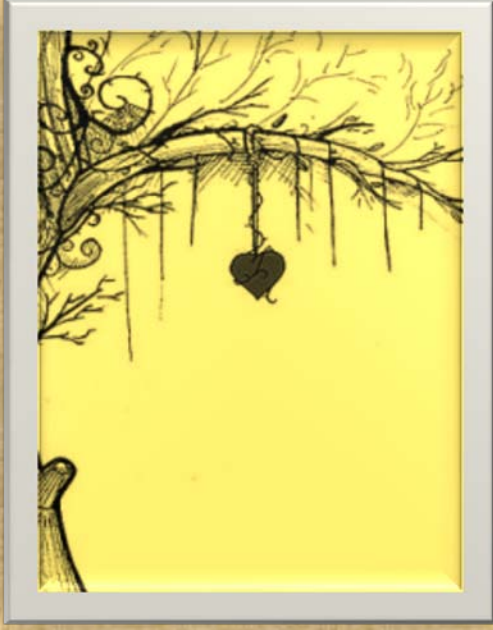
Bir şekilde aynı kareye girdiğimiz ya da aynı karede olmasak dahi benim içinde olduğun fotolara sürekli bakmanı anlamlandıramıyorum.

Tek basına takılıp durmak gibi güzel bir şey varken sen beni yalnız kaldığım için zayıf ve güçsüz sanıyorsun fakat aklına hiç milletin sahte gülüşlerini is saati dışında görmek istemediğim aklına gelmiyor.

Tüm bunlar yetmiyormuşçasına arkadaşlarına benden bahsedip benim huysuzluklarımı anlatıyormuşsun. Neden kurduğun cümlelerin içinde sürekli ben oluyorum anlayabilmiş değilim. Muhtemelen bu aksam yine günlüğümü karıştıracaksın ve bu satırları okuyacaksın ve yine her zamanki gibi hiçbir şey yapmamış gibi davranacaksın. Bu sefer bu şekilde davranmanı ben senden istiyorum. Yarın olduğunda sanki hiçbir şey olmamış gibi davran bana ve içinde benim adım geçen cümleler kurmayı bırak.

Tahminime göre gece yarlarına kadar beni düşünüyorsun, vitrinlerde kendine bakarken camın ardında benim yansımamı gördüğünden eminim ya da ne bileyim yanından geçenlerin hep ben olduğunu, ben olmam gerektiği düşüncesinden kendini alamıyorsun. Serviste uyumaya çalışırken aklından çıkmıyorum, buna eminim. Şükür ki İstanbul'un kötü yolları bu düşlerden seni hemen uyandırıyor. Bence de uyansan çok iyi olur arkadaşım. Kendini boşa harap etme.

Kendine iyi bak ve beni de önceki unuttuklarının arasına hemen sırala ki birbirimizi üzmeylim.

İşte o zaman anlarım

Zaman olur cevabını bildiğin bazı soruları ne kendine sormaya ne de başkasından duymaya dayanamazsın. İşte o anlarda kendini bilmediğin bir yolda bulur ya da kendini bilinmeyenler içinden çıkmak için bir şarkıya, bir türküye tutunursun.

Her zamankinden daha farklı bir anlama geliyorsa o türküler ya da şarkılar ya da ne bileyim, karanlığa baktığında ilerde gemilerin ışıklarını O'nun gözünün parıltısına benzetiyor.

Karanlığı delip geçen uçak lambalarını bir an Sen olmasını diliyorsan.

Bir kâğıdı anlamsızca avucuna alıp sıkıp uzaklara atıp kendinden uzaklaştırıyorsan ya da alıp ona ilkokul çocuklarının yaptığı gibi karalamaya başlayıp önce kenarlarına süsler yapıp daha sonra ortasına O'nun adını yazmaya başlıyorsan.

Ya da ne bileyim. İşte öyle şeyler. Hani hem herkes bilsin isteyip de kimsenin duymaması için bin bir takla attığın “şey”ler vardır ya. İşte onun gibi durumları daha sık yaşıyorsan.

En anlamsız yerde en anlamsız hareketleri yapıp nedensiz yere gülümseyip neden gülümsediğini soranlara “hiç” dedikten sonra bunca iş güc arasında aklına gelmiş olmasına sevinirsin ya.

İşte o zaman anlarım/sın/ seni ne kadar çok sevdiğini.

Abi, seviyorsan git konuş bence

- O'nu benden daha mı çok seviyorsun?
- O'nu neden senden daha az seveyim ki?
- O'nu senden daha az sevdiğimi düşündürten neden ne?
- O'nu düşünmekten vazgeçmeyi hiç düşündün mü?
- Neden sürekli sorular soruyorsun?
- Sorularımın rahatsızlık mı duyuyorsun?
- Sorularından rahatsızlık duyduğumu da nereden çıkarttın?
- Sorularına sorularınla karşılık vermekten hoşlanıyorsun?
- Sorularına sorularınla karşılık veren ilk sen değil miydin?
- Sorunlar ya da sorunlar önemli mi?
- Buradan senin O'na ne kadar değer verdiğini görmüyor muyuz?
- O'na ne kadar değer verdiğimi ölçecek bir alet varmış gibi konuşmayı bırakacak mısın?
- Neden? Rahatsız mı oldun?
- Şimdiye kadar sorularına cevap vermeme nedenin nedir?
- Sürekli sorular soran ve bu sorulara cevap vermeyen şimdi ben mi oldum?
- Sorun sevgi mi?
- Sorun sevgi olsaydı şu an bu şekilde konuşur muyduk sence?
- O zaman ne?
- En zor soruları bana sorduğunun farkında mısın?
- Arkadaşım, Anlamıyor musun?
- Neyi?
- O'nun da senden hoşlandığını anlamıyor musun?
- Ya senden de hoşlanıyorsa? O'nu seviyor musun?
- ...
- Abi seviyorsan git konuş bence.

Bana karışma

Servis ile işe giderken aklına gelmişti bu cümleleri kurmak hüznün baz gencin aklına. Akıl taneleri ne de gereksiz yerlerde çalışıyor, bilinmez. Ve kendi kendine şu cümleleri kurdu. Serviste kitap okurken nasıl bir alt geçitin altına girildiğinde gözlerimizi kitaptan ayırmayıp güneşin sabah aydınlığının tekrar servisin içine sızmasını bekleriz. İşte bu şekilde bekliyor ve sana bakıyor olacağım. Belki şu hayat serencamımda yanımda olmayacaksın ama süre giden bu yolda ileride karşıma çıkacaksın. Şu an benden uzaklaşmış olman, senin eski arkadaşlarının yanında gülüyor ve oynuyor, seviniyor ve ağlıyor olman benim için çok önemli değil. Her nasılsa ben servisteki o karanlık süre zarfında kitaba bağlanmışsam hayat yolunda da sana bağlanmışım.

Şimdi sen istediğine git, istediğinle eğlen, istediğini yap. Ama bana karışma.

Lütfen.

Beni terk etme

Sabahtan beri yağan yağmur yaşlı ağacın her yerini ıslatmış kendisine dayanıldığında kuru bir yer bırakmamış olsa dahi esen soğuk rüzgârdan sığınmak için iyi bir liman olmuştur. Özellikle iki gündür esen rüzgâr ile birçok kişi dışarıya çıkamamış herkes evlerine adeta hapsolmüştü. Esen fırtına adeta içinize işlemekle kalmıyor içinizi hissetmeyecek derecede donduruyordu. Tabii bunda sahilde ayakta saatlerce beklemek de eklenince dayanılmayacak derecede soğuk kat be kat artıyordu.

Rüzgâr ile birlikte kaldırımların köşelerine ağaç yaprakları birikiyor, belediye görevlileri dışında kimse dışarıda çalışmıyordu. Sanırım valilik kamu çalışanlarına idari izin vermişti. Tam olarak emin değilim, açıkçası çok da umurumda değildi. Sonuçta beni ilgilendiren bir konu vardı o da Sen'din.

Sokağın karşı tarafında bulunan çok lüks olmasa dahi sürekli müdavimleri bulunan ve yemekleri, mezeleri herkes tarafından beğenilen dış kısmı tahta ahşaptan olan, kahverengi çatılı, adeta orman içinden sökülüp şehrin ortasına yerleştirilmiş bir oduncu evi havasındaydı. Belki burayı bu kadar özel kılan nedenlerden bir tanesi de buydu. Hoş benim için senin olduğun her yer özel kılınmış, kutsanmış bir yerdi.

Cam kenarında oturmuş olman sıkıldıkça camdan dışarı bakma ihtiyacından dolayı olduğunu düşünüyordum. Bu böyle olmasa da olsa da bu benim için heyecan verici olup dondurucu soğukta içimi ısıtan bakışlarını görmeme verile olmuştu.

Arada çıkıp oynuyordun, almış olduğun eğitimden dolayı olsa gerek Sen oynamaya başladığın an herkes sahneden çekiliyor ve bir assoliste verilen sıra gibi sahne boşaltılıyordu. Yüzünden tebessüm hiç düşmüyor ve etrafındakilere sürekli pozitif enerji veriyordun. Bu yüzden herkesin imrendiği, saygı duyduğu bir kişi olmuşsun. Bu işyerinde başlayalı çok değil sadece 8 ay olmasına karşın herkes tarafından seilmeyi nasıl başardığını anlayamayanlar da o gece senin

enerjini hissetmiş olmalılar. Dışarıdaki soğuktan beni koruyan Sen acaba oradakilere hangi duyguları hissettirdin hiç bilemiyorum.

Gerçi geçen konuşmalarımızdan birisinde, bana küsmeden önce, “Sen benim yüzüme değil kalbime bak. Yüzümde gülücükler saçarken dahi için kan ağlayabiliyor. Sen bu yüzden benim sözlerime değil düşüncelerimi hissetmeye çalış.” demiştin. Zaten bu dondurucu soğukta dışarıda seni görmek için beklememin nedeni de tam olarak budur. Yoksa geçen hafta söylemiş olduğun, “Hayatımdan çıkmanı istiyorum, sürekli etrafımda olman beni boğuyor, kendime hiç özel zaman ayıramıyorum, denedik ve olmadı, lütfen arkadaşça ayrılalım.” Sözlerine inanmıyor ve içinden söylemek istediklerinin tam tersini söylediğini hissediyorum.

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Tam olarak neyi ifade etmek istediğini bilmesem dahi bir his bana ne olursa olsun Sen’in yanından ayrılmamam gerektiğini. Bir an gelecek ve sanki hiç bir şey olmamış gibi “Hadi gelsene” diyeceğini düşünüyorum. Ne kadar çocukça bir düşünce olsa dahi umut etmenin kimseye bir zararı olmaz. Kaybedeceğim en fazla seni beklediğim anlar olur ki sensiz zaten zamanın herhangi bir kıymeti harbiyesi yok.

Geçen sene başına gelmiş olan olaylardan sonra sana yardımcı olabilmek için elimden ne gelirse yapabileceğimi, her zaman yanında olacağımı söylediğimde gözyaşları arasında sadece “Sen” demenin beni ne kadar mutlu ettiğini ve özel kıldığını sana anlatamam. İşte, o zor anında bana “Sen” dememiş olsaydın belki şimdi burada olmazdım. Zor anları bir daha hiç yaşamamı istemesem dahi yine böyle kötü bir durumda karşı karşıya kalırsan diye ben hep etrafında olacağım. Belki senin bana olan siteminden dolayı beni hiç etrafında görmeyeceksin, beni hayatından çıkmış zannedeceksin fakat ben her zaman senin etrafında olacağım. Sen görmeyecek ve hissetmeyecek olsan dahi.